הדרור הקטן

יפן

הסיפור הזה הוא ישן מאוד. חי פעם ביפן זוג זקנים. הבעל הלך מדי יום ליער לאסוף עצי הסקה.

ויום אחד כשחזר כבר עם חבילת ענפים יבשים הביתה שמע צפצופים מוזרים בין השיחים.

"מה זה?" הופתע הזקן וניגש מהר למקום שממנו נשמע הרעש. הוא מצא שם ציפור דרור קטנה שהכנף שלה נפגעה ולא יכולה לעוף. לב טוב היה לזקן והוא לקח את הציפור הביתה, האכיל אותה ודאג לה. הציפור נשארה אצלם בבית והוא אהב אותה מאוד.

מצבה של הדרור השתפר מיום ליום והיא שרה בעליזות את שירה:

"כשהרוח נושבת
עלי הבמבוק נופלים
והדרורים
רוקדים יחד אתם."

לעתים באו אליהם הביתה ילדי השכנים כדי לשחק עם הדרור, ורק האישה הזקנה, בעלת הבית, לא חיבבה את הציפור.

יום אחד, כשהזקן התכונן ללכת להרים אחרי העץ ההסקה, הציפור התחילה לבכות.

"מה קרה לך? מה קרה? אחזור בקרוב.." אמר האיש ואחר כך אמר לאשתו: "אל תפגעי בציפור. תאכילי אותה ותני לה לשתות."
והלך.
כשהגיע זמן ארוחת הצהריים הדרור עפה אל הזקנה, שבדיוק אז כבסה לבנים, וצפצפה:

טיו-טיו! סבתא תאכילי אותי! טיו-טיו."
אבל היא התעלמה ממנה, כאילו לא הבינה דבר. אלא שאז הדרור ראתה על האדמה קערה עם עמילן.
"אולי זה האוכל בשבילי" חשבה, עפה אל הקערה ואכלה את הכל שהיה בה. הזקנה ראתה זאת. היא ניגשה מאוד אל הציפור וקראה:
"אתה ציפור נבזית! הכנתי עמילן ללבנים ואת אכלת אותו! הה לך!" והיא הכתה את הציפור "לכי מכאן ואל תחזרי!"
והדרור עפה בוכה מרות.
בערב חזר הזקן. הוא ניגש לכלוב של הציפור, אך הכלוב היה ריק.
"איפה הדרור, אשתי?" שאל.

"הי עשתה נזק. אכלה את כל העמילן שהכנתי לכביסה ולכן גירשתי אותה."
"מה?" קרא הזקן "ציפור מסכנה! לאן היא יכולה היה לעוף?"
ובאותו הערב הזקן חשב רק על הציפור ולא יכול היה להירדם. בבוקר מוקדם הוא יצא מהבית אך הפעם לא הלך לחפש עצי הסקה ורק הלך בין שדות וגבעות וחיפש את הדרור.
"דרור, איפה את? איפה הבית שלך?" קרא כל הזמן. אך כמה שהלך וחיפש, לא יכול היה למצוא את הציפור.
תוך כדי כך הוא ניגש לחורשת חזרן.
"דרור, איפה את? איפה הבית שלך?"
ופתאום מבין צמחי החזרן עפו אליו שני דרורים.
"כאן! כאן הבית שלה!" קראו לזקן.

ומיד גם שרו את שירו של הדרור:

"כשהרוח נושבת
עלי הבמבוק נופלים
והדרורים
רוקדים יחד אתם."

והובילו אותו אל בית הדרורים. בדלת קיבלה את הזקן להקת דרורים שלמה. כולם צפצפו בשמחה:
"בוא, כנס בבקשה!"
כשהאיש נכנס רצה אליו בשמחה הציפור הקטנה, הידידה שלו "סבא!" קראה הציפור בשמחה.
שניהם היו שמחים מאוד לראות שוב זה את זה.
את הזקן הובילו לחדר גדול. אבא ואמא של הדרור קיבלו אותו יפה, הודו לו וכיבדו במאכלים טובים.

אחר כך הדליקו פנסי ניר צבעונים והתחילו לרקוד תוך שירה:

"כשהרוח נושבת
עלי הבמבוק נופלים
והדרורים
רוקדים יחד אתם."

אך בסוף אמר הזקן:
"הגיע זמן. אני חייב לחזור.
"מה לעשות" אמרה הדרור הקטנה "אם סבא אומר ללכת, ניפרד ממנו. אבל לא ניתן לו ללכת בלי מתנה." והם הביאו שני סלים, אחד גדול, שני קטן.
"סבא" אמרה הדרור "הנה שני סלים. בחור לך איזה מהם תרצה."

"אני זקן" אמר האיש "אין לי מספיק כוח. אקח את הסל הקטן. לשם מה לסחוב גדול וכבד?"
ולקח את הסל ונפרד.
"תודה לך דרור קטנה. שמרי על עצמך.!"
"שלום לך סבא. תבוא אלינו שוב" ענתה הדרור.
והזקן חזר הביתה בשביל מלא פרחים.

הזקנה כעסה מאוד כשחזר מאוחר. אך כשראתה שהביא מתנה סלחה לו ושמחה מאוד. מהר פתחה את מכסה הסל ומצאה שהוא מלא בפנינים, יהלומים, חפצי זהב, בדים יקרים ומתנות רבות אחרות. אך כשבעלה סיפר שבחר את הסל הקטן מהשנים התחילה לנזוף בו שוב.

"כמה שאתה טיפש. למה לא לקחת את הסל הגדול! אינך יודע לנהוג כפי שצריך! עכשיו אצטרך ללכת בעצמי אל הדרורים ולהביא את הסל הגדול."

ולמרות שהזקן ניסה לשכנע אותה לא לעשות כך, היא לא שמעה בקולו והלכה.

היא הלכה בשביל וקראה בקול:

"דרור קטנה, יקירנו, איפה את?"

היא הגיעה מהר לסבכי החזרן. הדרורים יצאו מולה, וכמו את בעלה, הזמינו גם אותה לביתם. וכשרק נכנסה לשם התחילה לדבר בנועם:

"הו דרור קטנה, הבראת! אני שמחה מאוד. לא, אל תכבדי אותי במאכלים טובים, אין לי זמן לכך. גם על הריקודים לא אסתכל. רק תביאי לי מהר מתנה!"

הדרור הופתעה מחמדנותה של האישה הזקנה, אך בכל זאת הביאה את שני הסלים והעמידה לפניה – אחד גדול, אחד קטן.

"תבחרי מה שתרצי" אמר.

"את זו! את זו!" קראה הזקנה וחטפה את הסל הגדול, שמה אותו על גבה ומהר יצא בדרך הביתה אפילו בלי לומר תודה.

הסל היה כבד והיא התעייפה מאוד בהליכה. חוץ מזה היא רצתה מאוד לראות מה מונח בסל שקיבלה.
היא עצרה, העמידה את הסל על הארץ ובשקט הרימה את המכסה.
ומיד התחילו לצאת מהסל יצורים מוזרים ומפחידים, אחד אחרי השני. הזקנה נבהלה והתחילה לברוח והיצורים רצו אחריה.
"רעה! חמדנית! תרביצו לה!" קראו כשרדפו אותה.
הזקנה פחדה מאוד ורצה בכל כוחה. אך כשרק יצאה מהיער היצורים נעלמו.
בקושי רב זחלה הזקנה הביתה. היא סיפרה הכל לבעלה והבטיחה לו להיות מעכשיו אישה טובה ושקטה ולא לחמוד יותר. הזקן שמח מאוד. עוד הרבה זמן הם ישבו בגינה שלהם ושמעו את השיר המוכר:

"כשהרוח נושבת
עלי הבמבוק נופלים
והדרורים
רוקדים יחד אתם."